

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ȚURLEA, STELIAN

Fire & Ice (Foc și gheață) – Cronica dragonilor / Stelian Țurlea; -

București: RAO International Publishing Company, 2008

ISBN 978-973-103-884-1

821.135.1-32

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

STELIAN ȚURLEA
Fire & Ice – Cronica dragonilor
Copyright © pentru imagini MediaPro Pictures 2008
© RAO International Publishing Company, 2008
pentru prezenta versiune

decembrie 2008

Tipărit la G.Canale & C
România

ISBN 978-973-103-884-1

Cuprins

Capitolul 1

*În care se vorbește despre cum n-a vrut
Aleodor, omorătorul de dragon,
cu nici un chip să ajungă împărat / 9*

Capitolul 2

*În care un dragon de foc lovește
regatul prințesei Luisa / 23*

Capitolul 3

*În care dragonul de foc pustiește țara,
iar regelui Augustin i se cere să i se
supună mai tânărului său vecin / 40*

Capitolul 4

*În care prințesa Luisa pleacă
în căutarea cavalerului omorător de dragoni / 49*

Capitolul 5

*În care prințesa Luisa e scăpată din
ghearele oamenilor-copaci de fiul
cavalerului Aleodor și de însoțitorul acestuia / 52*

Capitolul 6

*În care Sangimel le arată o invenție de care
e cât se poate de mândru / 64*

Capitolul 7

*În care prințesa ajunge la un aranjament
cu fiul omorătorului de dragoni / 70*

Capitolul 8

*În care regele Augustin
îl înfruntă pe regele Quiloc al doilea,
venit să-i ceară supunere / 73*

Capitolul 9

*În care Gabriel alungă dragonul de foc
cu o bombă cu fum / 81*

Capitolul 10

*În care Sangimel arată curții năzdrăvănia
cu proiecția pe perete a desenelor / 89*

Capitolul 11

*În care se vorbește despre câteva
invenții ale lui Sangimel și Leonardo / 92*

Capitolul 12

În care Gabriel fură draconul din cuibul de fier / 97

Capitolul 13

*În care Gabriel scapă să fie prins,
recurgând la o invenție de-a lui Sangimel / 107*

Capitolul 14

*În care Gabriel, fiul cavalerului Aleodor, află cum
prințesa Luisa a scăpat de cei trimiși s-o piardă / 112*

Capitolul 15

În care Sangimel trezește dragonul de gheață / 116

Capitolul 16

*În care dragonul de gheață începe lupta
cu dragonul de foc / 123*

Capitolul 17

În care Sangimel piere în lupta cu dragonul / 133

Capitolul 18

*În care regele Augustin află de trădarea
sfetnicului său Paxian / 144*

Capitolul 19

*În care regele Augustin e ucis de
regele Quiloc al doilea / 151*

Capitolul 20

*În care prințesa Luisa își găsește tatăl,
iar dragonul de foc este înfrânt
de dragonul de gheață / 156*

Capitolul 21

*În care prințesa Luisa și cavalerul Gabriel
pleacă în căutarea dragonului de gheață / 167*

Capitolul 22

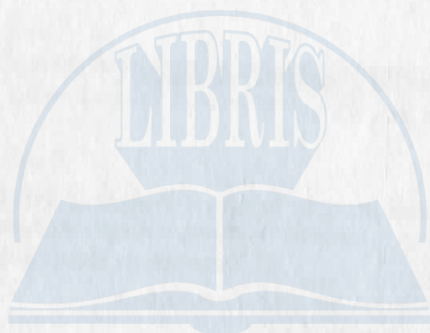
*În care Quiloc vrea să fie rege
și peste regatul Carpiei / 174*

Capitolul 23

*În care Gabriel distruge dragonul de gheață
în ocna de sare / 176*

Capitolul 24

*În care prințesa Luisa și cavalerul Gabriel
se pregătesc de căsătorie / 185*

Capitolul 1

*În care se vorbește despre cum n-a vrut
Aleodor, omorătorul de dragon,
cu nici un chip să ajungă împărat*

Dacă n-ar fi fost evenimentele nemaivăzute la care s-a întâmplat să fiu martor, nu m-aș fi apucat niciodată de scris și n-aș fi ajuns să întocmesc această cronică a dragonilor, pentru care cer îngăduință oricui o va citi sau măcar se va apleca asupra-i, răsfoind-o cu neîncredere, cum aș face și eu, de mi-ar fi dat să citesc pe nepusă masă despre asemenea isprăvi. Aș spune, fără doar și poate, că sunt ivite din aburii unei minți ameteite de vinars, în zilele cu vipie de peste an, sau înecate în vinul care bolborosește în butoaie cât omul de înalte, când dau ninsorile, și-l bei să te încălzești și să uiți că prin viscol mai umblă doar nesăbuiții și lupii. Nu știu dacă puterile mele vor fi pe măsura faptelor, dacă voi găsi cuvintele potrivite să descriu ce am văzut, ce mi s-a povestit sau ce mi-am închipuit că s-a întâmplat atunci când nimeni n-a fost martor decât bunul Dumnezeu.

Mai ales m-am încumetat cu greu să încep această cronică pentru că nu vreau să trec drept unul care toarnă amăgiri în urechile oamenilor, după ce i-ar fi prostit pe rege și pe domniță. Doar la insistențele acestora, martori ca și mine, m-am încumetat să fac rost de un vraf de hârtie, pană și cerneluri și să-ncep să scriu, convins că peste un an sau doi sau cine știe câți, martorii se vor stinge, amestecându-se cu pământul din care s-au ivit, și pe rând vor începe ridicările din sprâncene, zâmbetele neîncrezătoare și amuzate, iar după o altă vreme

nimeni nu va mai crede că aceste ținuturi chiar au fost amenințate vreodată de dragoni. Și va veni timpul în care povestea mea, așa nemeșteșugită cum este, pentru că nu sunt de felul meu un povestăș adevărat, va fi chiar o poveste pe care o vor citi și mici, și mari doar pentru înțeleșurile ei ascunse și nicidecum să afle prin ce-am trecut noi, cei de acum.

Regatul Carpia se află într-o margine a continentului, ferit de drumurile năvălitorilor de tot felul, care în anii de secetă cumplită se rostogolesc dinspre stepele Răsăritului, valuri, valuri, ca roiurile de lăcuste, călare pe caii lor mici și iuți, cu tot avutul în spinare, atrași de bogățiile marilor regate apusene pe care nu știu cum le adulmecă. Unii sunt aruncați înapoi în sălbăticia lor și nu se mai întorc, alții sunt făcuți una cu pământul în lupte crâncene, alții ies învingători și se înstăpânesc peste bogății, până sosește un alt val de năvălitori care-i dă și pe ei peste cap, alții se opresc la marginea orașelor și se adaptează unei vieți care nu e a lor și, după o vreme, de-abia de-i mai recunoști ca foștii barbari. Rareori rătăcește câte un val până la marginea ținutului nostru, dar când zăresc păstorii de bivoli din văile mlăștinoase, ori pe cei care fugăresc hergheliile de cai negri pe lunci, desculți și pletoși ca și ei, cred că au nimerit peste vreun neam mai grăbit aciuit prin aceste locuri și fac cale întoarsă.

De toate astea noi auzim de la călătorii mânați de varii interese și pe meleagurile noastre, ne minunăm și ne bucurăm că Dumnezeu ne-a aruncat într-o margine de lume la care nu râvnește nimeni. Așa că ne ducem traiul cum am învățat de la moșii noștri, mai adăugând cu fiecare generație câte ceva nou. De când mă știu, regatul e condus de o familie care domnește cu înțelepciune pentru toți, încât și cel mai umil e mândru că trăiește aici, coroana e moștenită din tată în fiu, sau din tată în fiică, și nu țin minte să fi fost revolte, răzmerițe, nemulțumiri prea mari care să răstoarne ordinea lucrurilor, iar armata noastră mică n-a fost plecată la vreă bătălie de pe vremea bunicului bunicului meu, dar riga spune că e bine să se pregătească de parcă mâine ar trebui să apere fruntariile. Sunt șesuri, dealuri, ape, munți,

iar în munți e hotarul cu regatul Ungriei, care se întinde ca în oglindă cu regatul nostru, cu munți, dealuri, ape și șesuri. Și acolo e liniște.

Despre dragoni am găsit o informație în cea mai veche cronică a regatului, păstrată doar în fragmente, câteva file, și încă într-un singur exemplar închis sub sticlă la școala unde se învață matematică, arhitectură după principiile lui Vitruviu și filosofie după scrierile lui Platon și Plotin, profesorii de acolo îi spun pompos universitate, dar eu insist s-o numesc școală, nu are mai mult de cinci, zece elevi și nici atâția dascăli, care se contrazic între ei pe orișice temă. În cronică aceasta, mai degrabă o dare de seamă a vreunui curtean mai luminat care-i spune ce s-a mai întâmplat regelui său plecat la vânatoare pentru mai bine de o jumătate de an, departe de palat, se vorbește despre pogorârea din munți a dragonului, dar profesorii interpretează informația în fel și chip, ba că e un simbol, ba că e vorba de năvălitori barbari, ba că e fabulația cine știe cărui copist nărăvit la basme, ba că e o adăugire târzie și fără dovadă. Nimeni nu s-a gândit să cerceteze când s-a întâmplat. Dar nimeni nici nu contrazice categoric. În cronicile ulterioare, din fericire păstrate aproape întregi, n-a mai apărut nici o informație despre dragon, ceea ce ar da apă la moară necredincioșilor. Însă peste vreo sută de ani a apărut o cronică a regatului făcută cu tot dichisul, scrisă și ea pe pergament, dar cu înflorituri colorate, cu date și amănunte uimitoare, în care se relatează despre o nouă venire a dragonului. Apoi tăcere, în toate narările ulterioare, pentru altă sută de ani, și iar apare dragonul. Nu mi se pare deloc o întâmplare și e imposibil ca tot la o sută de ani să se nască vreun cronicar care să vadă dragoni acolo unde nu-i vede și restul lumii, iar la dilema aceasta profesorii universității ridică din umeri.

Prin urmare, dragoni au fost. Singurele contraziceri, pe care profesorii amintiți le exploatează cât îi țin curelele, sunt legate de înfățișarea arătării. La început nu se spune nimic, doar că a făcut prăpăd. Apoi, că era enorm și vărsa foc, pârjolind așezare după așezare. Apoi, că era tot enorm, dar vărsa șuvoaie de gheață ca să înghețau așezare după așezare. Nimeni nu spune că era acela